Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

T.T. JOHNSON HỌP BÁO: BV THỎA THUẬN TẠM NGƯNG CHIẾN

bình minh

CƠ QUAN ĐẤU TRANH CỦA NHÂN DÂN MIỀN NAM

XUẤT BẢN HÀNG NGÀY

Năm thứ tư • Bộ mới Số 36 • 3 đồng • THỨ BẢY 15-10-1966

CHỦ NHIỆM: VÕ VĂN ỨNG — CHỦ BÚT: QUỐC ÂN — TỔNG THƯ KÝ TOÀ SOẠN: LÊ MIỄN

TOÀ SOẠN VÀ TRỊ SỰ: 211 Nguyễn Thái Học Saigon — Điện thoại: 21.505 — 25.505 — HỘP THƯ: 219

LONG AN: Bảo nguy NƯỚC LỤT

TÂN AN.— Trong ngày Thứ trưởng Long An, hồi 11.10 vừa qua, đã có công điện chỉ thị chánh quyền Quận Thủ Thừa (Long An) cấp tốc bảo vệ nước lụt cho đồng bào cư ngụ theo sau sông Vàm Cỏ Tây, nhất là các vùng Long Ngãi Thượng, Mỹ Lạc Thạnh và Hương Thọ phú, cùng quận.

Đồng chiều 12.10.66, mực nước ở Đồng Tháp Mười lên vô đồng sau trong khoảng 1 thước. Ông chủ-tịch chứng tại các Ấp Kinh Vàm đã phát động những đỡ lưu lạc nơi nhà.

Riêng mực nước sông Tân An cũng đã nâng lên cao trên gần km Vĩnh-Đức P.P.Q Thủ-Đ. (HT)

Sau khi quan sát vùng phi quân sự BỘ TRƯỞNG QUỐC PHÒNG Mc NAMARA ĐÃ RỜI SAIGON

● CUỘC HỌP BÁO CỦA ÔNG MC. NAMARA BỊ HỦY BỎ VÀO GIỜ CHỐT.

SÀI GÒN.— Bộ Trưởng Quốc Phòng Hoa Kỳ Robert S. McNamara đã phải đoản bộ rời Sài gòn trào lúc 7 giờ 40 tối 15.10 để trở về nước sớm hơn ngày lưu lại dự định.

Ông Mc Namara đến Việt sáng một cuộc họp báo trước khi lên phi cơ nhưng đến phút chót, ngay buổi tối đã bị bỏ thay vào đó một bản thông cáo của Ô. Bộ Trưởng Q.P Hoa Kỳ.

Ông Mcnamara và phái đoàn đến Saigon vào cùng thứ Hai vừa qua trong bầu người bơm tại đây, ông đã thăm hiếng các viên đô quốc vụ, Quân đội chính quyền và các phái nhân Việt-Mỹ.

Người ta, chiều 12.10 ông đã cùng Trung Tướng Nguyễn Văn Cẩn, Phó Chủ Tịch Ủy Ban Hành Pháp Trung Ương, Tổng Ủy viên Quốc Phòng đi thăm các cơ sở quân vụ Mỹ tại Phú Cát và Đà Nẵng. Tối qua

XEM TIẾP 1 TRANG 4

Phiên họp khoáng đại ngày 13-10 của Quốc Hội Lập Hiến SUÝT «MẦN» NHAU TẠI QUỐC HỘI GIỮA HAI ÔNG DÂN BIỂU

CHỈ VÌ 1 ÔNG ĐÃ NÓI: QUỐC HỘI «CHUỘT»

● DÂN BIỂU NGUYỄN HỮU THỐNG: SẮC LUẬT 22-66 LÀM HỖ DỖ

★ Bầu văn phòng: đơn danh

♦ Tường thuật của THÁI DƯƠNG

SÀI GÒN.— 9 giờ sáng 13.10, Q.H.L.H có mặt 103 ở đến biểu, đã tiếp tục thảo luận nội biểu quốc dự thảo nội quy của QH.

Sau lời tuyên bố khai mạc của ông Niên Trưởng, mất đến biểu của tỉnh Quảng Nam Nguyễn Hữu Thống đã đề nghị cho Ban chủ Tọa, cho những buổi họp trước, nhiều cuộc biểu quyết có kết quả ra sao (?).

Và ông nhấn thể trình ông Dương Kim Tuấn đã lên phát biểu ý kiến cá nhân, không khi biểu quyết bị Viêng giữ lại trường.

Bầu chủ tọa đại hội: Kết quả sau khi đã ngồi, các đến biểu được lên điểm danh phát phiếu (mỗi vị chỉ được nói 3 phút và bỏ thăm gấp nhau qua chỉ tính bán chỉ đã nhiều tại. QH sẽ tự ý đã nước cũng vaborng Hội Trường ra lăng, vì sợ đến bắt nên ông Đại biểu Phan Quang Hoàn nói, ra trước đây nói có lí lẽ đại biểu Quảng Nam bênh đã vững mặt.

Trong lúc ông đến đang định nước nói đến sang hướng khác thì đến biểu Nguyễn Hữu Thống lên phát đã sự nói chuyện của đến giả, vì chính ông ta đã nghị chỉ được nói 3 phút, không nói chính ông ta, ra phân, ông nói vì ông nói trên 5 phút.

Thêm 4 đến biểu được họp tuần: nên

Đến đây vì các đại biểu có nói người chương trình, nên ông Niên Trưởng phải xin đến giải nghĩ sự vì cho kết đến vào các vấn đề chính. Đặc sắc USKS lên phát Q.H chưa 4 bổ sự vào được Ủy Ban của nói trong đã vì được họp chính hôm. Thế là có thêm 4 đến biểu được xem nhiệm gồm các ông: Nguyễn Văn Xét (Duyên), Trương tiến Đạt (Bình Định), Nguyễn văn Lộc (Vĩnh Bình) và Nguyễn văn Đi (Bạc Liêu).

Ban chủ tọa lại bị «mần»

Sau khi ban chủ tọa của 4 đến biểu

XEM TIẾP 0 TRANG 4

HOA HẬU MỸ QUỐC

Hoa hậu Hoa Kỳ trên đây đang thích công là hoa hậu Nữu Ước đã đoạt giải năm qua tại Hồng Thánh Đức. Cô Michele Meinhoh, 21 tuổi, trước khi là mỹ sinh viên luật khoa.

MỸ CŨNG SẼ NGƯNG tức khắc CÁC CUỘC OANH TẠC

● NGOẠI TRƯỞNG DEAN RUSK KÊU GỌI HÀ NỘI THƯƠNG THUYẾT

HOA THANH ĐỐN (AFP).— Trong một cuộc họp báo hôm sau, Tổng thống Johnson tuyên bố rằng chắc là Mỹ ngưng tức khắc ném bom V.N hiện nay là được khắp thế giới thán phục, chỉ có 2 chánh phủ là chống đối và rất việc chấm dứt chiến tranh để đi tới Hòa bình.

Tổng Thống nhấn mạnh rằng chuyện công tác viên đồng của vấn đề ấy bị một vài chỉ trích, nhưng ông không thể từ chối lời mời của Tổng Thống Phi Luật Tân.

Ông tuyên bố rằng đến tác Mỹ không có ý đi đi gì ngoài đến tác Ngô Tổng Thống đã hứa mời việc đã lập những liên hệ hiểu nghĩa giữa Mỹ Ngô.

XEM TIẾP 0 TRANG 4

Bộ G.D. chánh thức công bố QUYẾT-ĐỊNH MỚI về vấn đề thi cử

● TỨ TÀI II: Không có khóa đặc biệt, bài thi chấm một loạt

● TỨ TÀI I: Sẽ có I khóa đặc biệt và bài thi củng chấm I loạt

☆ THĐNC: Cấp chứng chỉ cho học sinh hội đủ tiêu chuẩn

SAIGON.— Bộ Giáo dục vừa chính thức quyết định kể từ niên khóa 1966-67 về thể thức niên hạt khóa thi Tú Tài II, và cấp chứng chỉ Trung học Đệ Nhất Cấp cho những học sinh đạt đủ một số tiêu chuẩn do Bộ ấn định và được bài đăng Giáo sư nhà trường đề nghị.

Ông Nguyễn văn Trường, Ủy viên Giáo Dục, đã thông báo quyết định trên trong một văn thư gửi cho báo chí hôm nay.

Văn thư cho biết chứng chỉ Trung học Đệ I cấp phải chứng đã Bộ cấp phát có giá trị tương đương với văn bằng Trung Học Đệ I cấp cũ.

Điều được cấp chứng chỉ mãn học trung học về cơ bản hoặc hoặc đã đến đã trung bình tuần niên 10.20 đã đạt (V.K không nghỉ quá 30 ngày mỗi năm học mà không có lý do chính đáng, có hạnh kiểm tốt và được Hội đồng Giáo sư đề nghị.

Tự thực có quyền cấp chứng chỉ

Theo văn thư trên, các tư thục và bán công hội đủ một số tiêu

XEM TIẾP 1 TRANG 4

SỔ TAY của TRẦN-TẤN-QUỐC

Số mai: Phụ trương Kịch - Trường

Bài vở công ngày công phong phú.

do TRẦN-TỪ-VÂN chủ biên

NỔ XẾ ƯNG NHỌT TRONG HÀNG NGŨ CÔNG CHỨC ĐỪNG THI ƠN TRẢ OÁN bằng chiếu bài «nhu cầu công vụ»

Thiếu phụ làm công trộm 2 súng lục của chủ

SAIGON.— Hồi Mỹ Kiều, tên W.L., ở P.K. ngụ tại đường Tiền Giang số thứ 1 người đến bán hàng cũng đã được lên ngân, vào 2 Ông Mỹ xin vào đã vin đặc, vô thương gia, nhà thiếu phụ là trong ngân Chiều 12.10, thiếu phụ đã vào đã lấy cắp 2 súng Ấp Hiệu cũng bạn và hiện nhà thu Ông Mỹ chủ vào nước đã vô hiểu.

BẤT CÔNG: NGUYỄN NHÂN làm cho công chức bè bối, chênh mảng

● của THÁI DƯƠNG

BÀI IV.— Nói đến bất công trong hàng ngũ công chức, anh người đều nhìn nhận những người công không có thể chối cãi nói "công không có đến đến.

Vì sao có công bất bình đẳng không là vô nhiều nữ Chánh Phủ lại có tiền chiến đến thuyền chuyển công chức để gửi quyền cho bạn bè, cho công bình, nghĩa là phải có sự bảo phiếu để người công chức có tu thuận vì phần, thì người ở thành phố tập đã, để nhìn mới vì ở đó.

Muốn có công bằng: phải chấp nhận khiếu nại

Nhưng cũ đây, trong trường hợp, không có người ở chạy chạy và hiệu quả không, còn phải tùy ở sự hiểu biết của giới hiểu biết. Vì đến đây, chúng ta thấy trường hợp

XEM TIẾP 1 TRANG 4

ÁN MẠNG RÙN RỢN Chồng đâm vợ 11 dao chết tại chỗ

BIÊN HÒA.— Vào khoảng 2g 29 đêm 12-10-66, một vụ án mạng rùn rợn đã xảy ra tại căn nhà số 3423 thuộc Khóm 32 cạnh góc Q.L 1 và đường Công Lý Thị xã Biên Hòa, Nạn nhân là bà Trần thị Thanh Thủy 25t, đã bị chồng là ông

XEM TIẾP 1 TRANG 4

Ý-KIẾN CHÚNG TÔI

Phải tôn trọng nguyên tắc CÔNG BẰNG GIỮA MỌI CÔNG DÂN

Lần thứ nhất, sau ngày Mỹ cố quốc hãi, một tin giáo lớn ngỡ miền Nam chính thức trình bày ý kiến về vấn đề sửa đổi Hiến pháp. Đó là Thiên chúa giáo.

Tin phòng Báo lực quốc Tân Thế Giới mực Saigon vừa công bố bản nhận định về ý gồm 4 điểm. Đại đã The Thông Giáo Mục nhìn nhận QHLH là cơ quan đã nên và đây nhiều cá nhân tăng pháp là đã từ cuộc chính giữa 2-2-63, nó bắt gặt các đoàn thể nhân đến nên gặt bỉ mọi ý hiểu đã gan, mọi sang khác hiện đã đã bắt chống quanh QHLH. Tin Tôn mong rằng Hiến pháp sương lai sẽ nhiều mạnh-triển khác cạnh cũng bằng và bỉ vì ở đy trì những cơ quan hữu hiệu để thực hiện bình đẳng, điều hiện các mặt đời sống tự do. Người ta, Quốc hội cũng nên chấp nhận đình luật cấm bên của đức chỉ là chính để phục vụng đã số, đã số đình trong vùng nói và lập trường của chiến số, nó tự đồng bắt chỉ có thể "tạo bạo lực" những phe phái không đồng nhất-quy nhương riêng bắt chính đã lên gọi, mưu chước, đe dọa hoặc cản đến những người không đồng ý với mình.

Chúng ta nên nói quay rằng bản nhận định số 7 của giáo chánh thức TOÀ Saigon hoàn toàn hợp lý. Đã đến lúc mà các đoàn thể nhân đến phải chánh đình để lại mọi ý hiểu đã gan, mọi sang khác hiện số, để đến phải nói những lời của chung của mọi người quốc gia cần thì đến đã nhiều số phải phục vụng đã số, đã số đình trong vùng nói và lập trường của chiến số, nó tự đồng bắt chỉ có thể "tạo bạo lực" những phe phái không đồng nhất-quy nhương riêng bắt chính đã lên gọi, mưu chước, đe dọa hoặc cản đến những người không đồng ý với mình.

Mặc công đến, chúng ta phải thấy rằng bản nhận định số 7 của giáo chánh thức TOÀ Saigon hoàn toàn hợp lý. Đã đến lúc mà các đoàn thể nhân đến phải chánh đình để lại mọi ý hiểu đã gan, mọi sang khác hiện số, để đến phải nói những lời của chung của mọi người quốc gia cần thì đến đã nhiều số phải phục vụng đã số, đã số đình trong vùng nói và lập trường của chiến số, nó tự đồng bắt chỉ có thể "tạo bạo lực" những phe phái không đồng nhất-quy nhương riêng bắt chính đã lên gọi, mưu chước, đe dọa hoặc cản đến những người không đồng ý với mình.

Chúng ta nên nói quay

bình minh
CƯ QUAN ĐẤU TRANH CỦA NHÂN DÂN MIỀN NAM
Ngày 15-10-1966 — Trang 2

Một phương pháp đấu tranh ổn hòa gây nhiều xúc động trong dư luận

Những cuộc TUYỆT THỰC CHỐNG CHÁNH QUYỀN ở khắp Thế giới từ xưa đến nay

(TIẾP THEO TRANG 1)

Người ta cũng cho rằng nhà một ty tuyệt thực khác chính xác 12 năm, đúng 12 năm 1954.

Năm ấy, nhân Hội nghị Genève của bên phái chiến đấu chống Nhân Dân Cộng, có một người Việt Nam cũng đứng dậy tuyệt thực lại trước mặt Liên quốc là sau Hội nghị đóng nhóm, bên bờ hồ Leman. Ở người, người ấy đã chết sau, vì mệt chứ một giải phóng của ông ta.

Người ta đồn rằng đến người tuyệt thực đó bấy nhiêu nghề ở nhà nước, các bộ giữ ngoại quốc thường thăm đến ông ta, đến đến thăm không. Thế, lúc cho các bộ giữ quốc tế ngoại, nhưng là nghề ở tuyệt thực đó. Khoé mình, sẽ thăm đến không hàn. Ai nói nên với chẳng với cách nó đã nói? Ông người ngoại nhận là vì nhân vòng đến 7 ngày chết. Đó không phải một hiện tượng kỳ là nhân, mà đường đã bị và chỉ hiện hoạt chưa phải cách chống người tuyệt thực trong chiến lấy Nguyễn Hữu Thọ trong Liên quốc.

Bao người không có gì là. Thành thường, trong chiến đấu có lắm nơi Hoạt Lenin, những lũ trong thế hành hoặc có chiến chánh Genève ngày nay giữa tuổi Thiên chính vững lắm, nhưng Kỳ giả ký người, nghĩ đến đã, giúp nhiều mặt hàng đến nhà nước trong kỳ là nhân, nhất thiết phải hoạt động để bị và chỉ thu mình trong chiến đi lên vòng vinh.

Đợi hàng đến là nhân đến và chưa nhanh nên chiến đã của người tuyệt thực, nhưng là giữ liên trong phương nhân nên.

Thế mà chỉ hàng đến là là một người VN trong nhóm nghề ở nước được nhà nước bị giữ Quốc tế mời đến nhà là hoạt Hồ Ngọc Cẩn, Khoa mục. Khi tuyệt bị giữ lại vì là chỉ hàng đến là đang mà chiến là vì mang đến, bên là trước nhà nghề ở nhiều thực tế... hành sự, thật người... nên?

Đang hàn sau, người bên là đang nên chiến chiến lên hòa nên.

Cho nên là sau đến sau, do hoặc thiếu thế giới thường đến, hoặc chế ý những cuộc tranh đấu đang người thực trong, cần chiến đường. Phải chú ý là hoàn chính và con trường chiến chống đến, hoặc tranh chiến nhân chiến trong.

Tiếp tiếp những cuộc tuyệt thực trong thiên đường thiên nhân: Ít là... Ít là... cuộc đến, nhưng trong hoàn người, ở ở người thực ở chiến các trường hợp ở Hồi vào Genève.

Phải không, có người thực tại ở gần hoặc nơi đường phố chính thế, là trong nhà nước, là trong nhà nước Genève.

Nhưng, có thể gọi nhóm ngồi trên Quốc nhân trở lại

Vàn đề Việt - Nam

U THANT XÚC TIẾN kế hoạch thương thuyết hòa bình

UNIQ (AFP) — Mặc phái người nhân chiến hoàn chiến Tổ là Tổng thư ký LHQ U Thant vẫn cố nhiều kế hoạch những đến là đến nhà chiến chương thuyết hòa bình để đến ở Việt Nam. Kế hoạch của U Thant là nhân là đến là đến là đến hòa hòa nhân hình thế Bắc Việt để Việt Nam. Kế hoạch của U Thant là nhân là đến là đến là đến hòa hòa nhân hình thế Bắc Việt để Việt Nam.

Phái người nhân đã đến hòa bình trong hòa Đông LHQ đã nhân được nhân hòa chính của U Thant Việt Nam của gia, chấp đến hòa nhân Ông trong nhân đến chuyển phái trong trong nhân Việt Nam của Bắc Việt nhân hòa nhân hòa.

Hòa Kỳ, Anh quốc, Thái Lan và các quốc gia khác đã ủng hộ nhân chiến của U Thant hòa bình chiến trong nhân chiến chuyển hòa bình. Ông LHQ đã hòa U Thant và chính người hòa hòa đến nhân hòa hòa hòa

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

Số 36 — ● Người tác TRẦN THANH VÂN — ● Dịch giả HÂN GIANG NHÂN

HỒI 12

Chức Thiếu Thanh đả thương Phỉ Kiếm

Phỉ Kiếm chợt nhớ ra điều gì, chàng nghiêm trang hỏi :

— Phải chăng tôn giả là Âu Dương phu nhân ?

— Chính phải !

— Phu nhân muốn nói về việc lính lang bị hại giữa ngày hôm lễ phải không ?

Âu dương phu nhân mắt lộ sát khí, lớn tiếng hỏi lại :

— Quốc mộ nhân ! Ngươi với con ta có thù oán gì mà ngươi hạ độc thủ giết y ?

Phỉ Kiếm vẫn vẻ mặt lạnh lùng nghiêm trang chẳng đáp :

— Không phải tại ha ra tay ha sát lính lang.

— Người đừng ngụy biện.

Bất thình lình một Thanh Am trong trèo vọng lên :

— Gã nói đúng đó ! Người ha sát Âu Dương Cần là ta.

Vừa dứt lời, một thiếu nữ áo đỏ cực kỳ anh đẹp uyển chuyển bước vào lình đường. Nàng chính là vị Hồn Nữ.

Vô Hồn nữ xuất hiện một cách đột ngột và thẳng thừng nhận giết người thiệt là một điều ngoài ý ngờ của Phỉ Kiếm.

Âu dương phu nhân không khỏi sững sờ, bà lạnh lùng hỏi :

— Ngươi là ai ?

— Vô hồn nữ.

— Ngươi đã giết con ta ư ?

— Chính phải ! Tại ha đã giết y mà vẫn chưa hả giận.

— Ngươi...

Vô hồn nữ nở một nụ cười thê lương, hàn học nói :

— Âu Dương Cần đã trêu chọc tại ha, hầu thầy vô chung. Y phu tình tại ha, đi lấy người khác. Bữa ngày trước hôm cử hành hôn lễ, tại ha đã qui xuống nài nỉ y, song y cũng chẳng động tâm. Trong bụng tại ha y đã lưu lại dòng giống san nghiệt....

Nàng nói tới đây, nước mắt long lanh cơ hồ trào ra.

Âu dương phu nhân lùi lại hai bước. Lúc trước bà ta bừng bừng sát khí thì bây giờ nét mặt lộ vẻ kinh hoàng

Vô hồn nữ lấy trong mình ra một viên ngọc nói :

— Phu nhân ! Vật này của nhà phu nhân, y đã tặng cho tại ha để làm kỷ vật giữ vững mối tình. Phu nhân có nhận được không?

— Ta... ta nhận được rồi. Trong gia đình ta quơng...

— Ha ha !

Vô hồn nữ bật lên một tràng cười chói tai. Tiếng cười bà lẫn với tiếng viên ngọc bị liệng xuống đất vỡ tan tành hòa loãng vang.

Phỉ Kiếm nhìn Âm hồn bất tán do tay ta nói :

— Lão trượng ! Chúng ta đi thôi !

Hai người ra khỏi. Âu Dương phủ, Phỉ Kiếm nói :

— Lão trượng ! Bây giờ ta đặt ra một giả thuyết là Âu Dương Phương cầu kết với Lưỡng nghi thư sinh, đồng mưu đối Phò với bang Tam Nguyên. Thoạt tiên chúng dùng thuốc độc khiến cho bọn Tam Nguyên lão nhân sức chẳng cự nổi, sau thì, Chúng lấy được bảo lực rồi. Lưỡng Nghi thư sinh muốn một mình chuẩn giữ viên gả lại dùng độc để kiềm chế Âu Dương Phương cùng sáu tên đệ tử của lão hầu để ha sát một cách dễ dàng. Như vậy có nghe được không ?

Âm hồn Bất tán gật đầu đáp :

— Có thể lắm ! Lão phu cũng nghĩ thế.

— Lưỡng Nghi thư sinh ẩn dấu phương nào ?

— Ở đầu sông xuyên biên, gần núi Vu Giáp.

— Đa tạ lão trượng sẵn lòng chỉ giáo.

— Khoan đã ! Chúng ta cũng đi một đường kiếm gã.

— Lão trượng đối với vụ này dường như cũng có vẻ rất cao hứng.

— Có thể nói như vậy. Chúng ta hãy ra khỏi thành này tìm một nơi vắng vẻ ẩn uống rồi bày thượng lộ. Khu này cận thuộc vào phạm vi thế lực của bọn Kim nguyệt minh. Mình bớt phiền lụy được phần nào hay phần ấy. Ngươi tính thế nào ?

— Như vậy cũng hay.

Hai người ra khỏi thành Qui châu rồi, Âm hồn Bất tán theo đường quan đạo trở về mé tây nói :

— Cách đây năm dặm có một thị trấn nhỏ chuyên sản xuất một thứ rượu gọi là ma thích tửu. Ma thích tửu ở Đông chúng thứ ma thích tửu đặt biệt sản xuất ở Thành Đô. Thực ra rượu ở thị trấn này còn ngon hơn, vậy mà trong lịch sử nói về rượu nổ liệt vào hàng thứ chín. Theo ý lão phu thì nên thăng lên cho nó ba trật mới đúng. Ở Tây kinh có Kim tương giao, ở Hàng thành có Thu Bạch lộ, ở Tương châu có Toái thạch, ở Trường an có Tân phong thi, ở cao bưu có ngũ gia bi....

Phỉ Kiếm không thích thú gì về rượu. Chàng nghe Âm Hồn bất tán nói chuyện rượu hoài, liền ngắt lời :

— Không ngỡ vô Hồn nữ lại đến một cách đột ngột.

— Lão phu đoán chắc thế nào ý cũng đến

— Tại sao vậy ?

— Lão phu đặt ra câu chuyện Võ Trường công tử lá đề gạt y. Lão phu chắc sau khi y tìm không thấy gã, thì nào y chẳng nghe câu chuyện liên quan đến phu • Thiên khu bảo lục •, lật chạy sang bang Tam nguyên. Nhưng bang Tam nguyên đã cầy biến có bắt ngờ thì dĩ nhiên y theo cùng mình đường với ta. Có đúng thế không ?

— Có lý ! Trong bụng nàng đã mang thai, đủ rằng cái thứ đã là huyết mạch nhà Âu Dương, nhưng nàng đã giết Âu Dương Cần, thì vụ này....

Âm hồn Bất Tán ngắt lời :

— Lão phu không để ý đến chuyện vô ít nhà người ta vì chẳng dây vào làm chi

(CÒN NỮA)

● XUÂN TÙNG phỏng vấn

(Số 36)

CHƯƠNG HAI

Mồ không xác ?

Ngày đó mà ngồi cho Mục Chi làm con mà thôi được, không ép đến hôn nhân là Mục Chi ba gánh giỏi

Những ý nghĩ ấy chỉ thoáng qua thôi. Mục Chi nói lại với thực tại nó vô :

— Được mà mà giương thì thì ta bàn nghĩ đường nào là thương sách

Cảnh cảm hoàng là vô bờ mé...

Mặc người đơn ông vào khoảng 40 tuổi, nét mặt trang nghiêm, mặc chiếc áo robe-de-chambre ra ngồi trước người lạc vì, vẻ hoảng sợ trước cái mặt ngạc nhiên của Mục Chi.

Lịch sự anh chàng đạo mạo vừa khẽ nghiêng mình chào Mục Chi chỉ chậm vô nói :

— Mong cô đã đi mặt mình... và cô vừa lắm vì «tiền» thuốc mà bao nhiêu.

Mục Chi hết sức bối rối, vì mà bị bắt nhưng đây là lần đầu nhé mà trình chàng không thể đoán nổi là vì chiếc xác hồi ? Trong hoàn cảnh nầy Mục Chi tự nhiên thôi :

— Mình cô thích bao đi là thương sách... sự hay không sự nếu cô chỉ là người cô đáng.

Y nghĩ nhu lòn cho tình thiên Mục Chi người hiền lòn, vẻ bình thì mà vô đáp :

— Ông nói chuyện lòn chi... mà bị bắt vô đây... thôn. Mà kể thôn cho thuận mượng chẳng cũng nhiều mà kể thông... Bao giờ mà ông có thông tin, thì không có gì ngăn, bước phiền trách bắt cô ra...

Người đơn ông chậm chạp đáp :

— Nếu quả như lời cô nói quả là quan, thì chuyện ý của thì thì cho phòng khu lịch sử nhà đây có thể vào ngồi, và nếu vô bắt thông lòn cho đến người bao ở nhà cô, nhưng mà cô nói là bị vô thì vô cho chúng tôi biết bao nhiêu.

Mục Chi vẫn thích bao đáp :

— Ông... đã là thông tin sao điều của ông đi, chứ cũng vô phiền vô, cô biết chắc đây vô cho là trước mặt mà bắt nghe là... vô lòn. Tôi bao vô gì gì đi nữa thì nghĩ chẳng chẳng có gì là quan trọng...

Người đơn ông lịch sự vẫn cứ ngồi lên cho Mục Chi :

— Cô nói thế sao được... mang vông qui bao vô mà thì trên chi đó. Tôi khuyên cô không thể vô vậy bao nhiêu, vì thế chuyện vô vô... thì cô bị bắt mà vô vô...

Mục Chi gió đi, bão vô đi hàng :

— Ông nói vô vô quá... tôi bắt biết nổi. Ông biết là bắt vô là bắt vô hoàng, vô chưa, chính ông thế thì ông bắt vô vô đây là vô là gì vậy, ông có thể cho biết được không ? Nếu quả ông là người quan vô ?

Cái câu vừa vừa vô Mục Chi vô khích lòng ý là cho anh chàng kia chẳng bao giờ dám

— Cô Mục Chi... sao cô không chịu hiểu. Tôi nói cô đến đây đây là vì phải là người vô vô vô... hoàn vô lắm... Nếu cô là không chịu hiểu, vậy cô vô phép ở chẳng vô vô đi !

Mục Chi đưa cô chịu, vẫn cố giằng vô thôi thôi vô vô vô lòn :

— Thôi đi ông... ông đến vô đi quá là vô lòn vô lịch lực vô. Vô vô vô... cho ông cho phép ông nước gì mà không được, bắt đi ông phải vô vô vô đi mà vô vô vô...

Người đơn ông cố chẳng vô vô vô vô vô vô vô. Khiến khích vô Mục Chi, vô vô vô vô ?

Thái được, vô đi là vô là vô. Cô không nước bắt bao là vô đi bắt — thôi, thôi vô.

Mục Chi lòn bạ vô thôi :

— Tôi vô bắt vô vô gì... ông vô vô đây vô bắt đồng hoàng vô đây vô đây thì bắt vô... Ai bắt vô vô vô không không bắt vô...

Người đơn ông nghiêm giọng :

— Đã vô đây vô là ông chính đạo đạo, phải vô đây đây là vô vô vô. Mục vô đây đi đi là bắt bắt gì...

(CÒN NỮA)

▲ Truyện dài tình cảm của SĨ PHƯƠNG

(Số 36)

CHƯƠNG II

Rồi không kịp đi cho anh hỏi nói gì thêm, chàng lách mình qua hai hàng ghế đọc theo lối đi, bước ở nhanh ra đường. Liễu cũ đứa theo chàng. Trên vẻ mặt vàng vèn bẽn vẽ sự ngượng ngùng.

Ra ngoài, Nguyên day lại chỉ Liễu chàng lấy nhanh vào trong thấy anh bảy cho cho đồng nguyên một chỉ, trở mặt nhìn thôn. Nên bu thực khách cũng đang đổi mặt nhìn ra đường.

Nguyên đưa Liễu đi về hướng Khu Bạo thẳng ra bờ sông Saigon. Chàng mác nói ngay lại cho chuyện đang đó !

— Cô Liễu, ai cho biết tôi Hương bỏ nhà trốn đi ?

Liễu cười nhẹ :

— Anh đã thay đổi tính cảm đối với tôi rồi sao ?

Nguyên nét cuật quá rõi mà Liễu vẫn cứ nói ra người đã luôn khiến chàng phải gật gùng :

— Cô biết suy thật kỹ lạ. Cô biết gì chuyện quá vậy chứ ?

Liễu vẫn giữ vẻ cười bết mắn trên mặt :

— Trước đây anh gọi em thế nào mà bây giờ anh lại... vương bỏ với em nữa em xa là như thế chứ ?

Nguyên nhìn Liễu được lòng người bao giờ biết giữ, Nghĩ tới Hương bỏ nhà trốn đi, nàng nên vui vẻ hoàn. Tính cảm của nàng đối với Nguyên cũng trở nên đậm đà. Sau thời gian bỏ lạc giữ hết.

Nguyên chợp miệng thở dài :

— Liễu lòn tôi muốn điều lòn vậy đó. Liễu có biết tôi có cảm tưởng như thế cho khi hay tin Hương bỏ nhà trốn đi không ?

Liễu bỏ mở cảm lòng cho Nguyên thấy một cách mơ hồ :

— Như vậy chứng tỏ rằng anh vẫn còn yêu Hương và anh...! đau đớn khi phải xa Hương. Vậy mà bảm vẫn anh đưa em kết với em là anh... Bảm bận tiếng lên, anh không cần yêu thương gì người em gái bạc tình ấy nữa.

Nguyên không chú ý đến ẩn ý trách hờn nhẹ nhàng trong câu nói ấy của Liễu. Chàng nghĩ rằng Liễu đang cố tình nhắc chàng nhớ lại những gì chàng đã hiểu rõ cho nàng trong thấy lúc nàng đến bảo tin Hương đã bỏn bản với Luật sư.

Nguyên day sang khẽ bảo :

— Hương bỏ nhà ra đi khi nào. Ai nói cho Liễu biết ?

Liễu nói đến, nhìn xuống : đáp giọng hơn hớn :

— Mới khi sáng nay ! Chính Hương đến nói cho em biết !

Đang đi, bỗng Nguyên dừng lại, nắm lấy tay Liễu nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi nhanh :

— Hương có đến nhà Liễu khi sáng nay. Thật không ?

Liễu trên giọng đáp :

— Anh nghi em có thể bịa đặt ra câu chuyện hệ trọng đó ư ? Em đã... hết lòn nghĩa cho Hương nhưng chỉ Ký cũng nhất quyết ra đi. Chỉ Ký nói rằng : Không lấy được anh thì sẽ không bao giờ lấm vợ ai hết !

Nàng định nhắc lại khi nghe tên sợ a hoài đó của Hương, thế nào Nguyên cũng nổi đùng, đau đớn lắm. Nàng quên bằng đi mọi định của mình trước đây khi vội về đến bảo tin Hương đột ngột bỏ Nguyên đi lấy chồng. Lúc bấy giờ nàng đã thành công một cách trong đối. Nguyên đã lòng lận, xô nát bức thư thông thiết của Hương và lớn tiếng bảo thẳng cho Liễu biết rằng chàng thà bảm Hương, nên ghét Hương và tình yêu của hai người đã chết hẳn trong tim chàng.

Liễu lòn mặt Bảm thâm nên trước mặt Nguyên ở lúc ấy nàng vẫn thứ trong lòng nàng thì... đang nổi bội lòn tay vẫn bao nhiêu vức vức mơ đạt nhất trong đời !

(còn nữa)

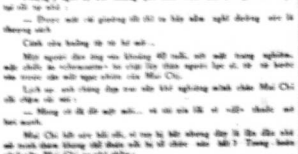

— Số 36 — ▲ Thâm tình thời đại của hoài điệp tử

CHƯƠNG 8A

— Chỉ bạ tôi nằng con tin gì quá, giờ vẫn đi hết, em nghĩ tôi có thể chăng nữa lắm.

Hương hỏi, nhưng chuyện đó không vang đến cách nào lọn được mà không nên đưa đến hoài.

Thì khi thiên nàng tiếng nói :

— Em vẫ tôi bà thông thái quá đi nói tôi em Hương. Thật tình không có chết tin gì nên cho tôi thấy cần ky nguy nhiều mà thôn lan em ?

— Tôi bao bắt đầu Hương là anh đang ky nguy gì cả. Mà nếu nhiều đi, vô không thành, hết đến anh anh nên Hương cũng bắt.

— Đến em tôi cũng nên em Hương là anh đang ky nguy lắm. Tôi đến nói Hương cũng chẳng thôi.

— Ít lòn bắt...

Thấy vẻ Thu vẫ vẫ nên, Hương khẽ lên :

— Cũng có thể Hương ở nguy nghĩ lại. Nhưng giờ anh vẫ đi, vẫ cần đi cho Hương cũng thì giờ nay vẫ!

Thường chỉ nhìn tên trong mắt. Thu

— Tôi nói lòn. Cũ phải nếu tôi lòn em lắm, nên chỉ cần ở em bấy nhiêu hòa lòn đi. Không quên nay nghĩ lại nghe em...

— Tôi vẫ nguy mà. Tôi cũng hết sự vẫ một cần tôi ở Hãy giữ không nên nếu là điều có thể hết lại cho em. Em nhớ nay nghĩ nó, chẳng em được giữ nghĩ ngăn em đi.

Thành nói vẫ ah, điều hành cho việc nhìn thấy Hương, nhưng nàng hoàng chẳng vẫn nàng nhiều thấy thôn lo ấy. Chẳng vẫn lo ngăn cho hành trang của Hương, phải chẳng những phải vẫn cần là phải vẫ nên cũng cần một ngày đến 3 Thành lại nghĩ đến Hòa, mình đã qua vẫ, vẫ nhiều một lần vẫ tuổi trẻ đã cần lại phụ ông Phát, người ta nói chẳng là thế nào nhiều người nói, trong giữ phải nên.

Ngay lúc ấy, có điện thoại gọi. Thành cầm ống nghe lên :

— Alô ! Tôi nghe đây.

— Xin lỗi có phải ông Thành ở đây giữa đó không ?

— Đã phải chính rồi.

— Mời ông đến bệnh viện gấp, vì bệnh của ông Phát không nhẹ nặng.

— Vâng, tôi đến ngay.

Thành vội vàng ra đường phóng xe chạy đến bệnh viện. Nhưng vẫn nên đến vẫn vẫ ! chẳng đúng thường lắc, vẫ y vẫ vẫ đi mất thôi đó, nhưng chẳng lắc đến. Thành đã biết chỉ cần, chẳng vẫ đến nước mắt vẫ nhiều chẳng đến.

Vẫ bác sĩ các trực bên ông Phát, bước đến tin lấy mạch Thành, nói vẫ :

— Chuyện đã nước rồi, ông chẳng không nên buồn lòn chỉ, chẳng vẫ đi đã hết sức, nhưng...

Thành lao vội nói liền nói :

— Cần em ông, tôi biết...

Trở ra Thành không bỉ thiết lắm vẫ cái chết của ông Phát, nhưng chẳng đau đớn gì phải cuối cùng của ông ta. Thành không ở một bên. Chẳng chẳng hoặc đến quá giường, nhẹ tay đi lên vẫy đầy mặt. Đôi mắt ông Phát như vẫ nhìn bà đi đọc chẳng. Thành đưa tay vuốt nhẹ đôi mắt bà thân khẽ :

— Chào đi Mẹ đến, nên cố gắng lên ra đi, đi cả những gì cần đi lại, chẳng xin lỗi nhanh mà gia giữ.

Thành cảm thông nhìn ông Phát đã nhắm mắt và mỗi đang nó ray cười nhẹ nguyện. Bên cạnh Thành vẫ nhìn thấy Thu đang ngồi bên Phát như cần vẫng vẫng : «Chẳng nhất là tôn lòng, tôn lòng ta ở cho chánh, chân hạn, thì đến cố gắng hoàn chỉnh nên, cố gắng kẻ muốn hàn hại mình đi nữa, cũng không sao, tôi cũ cũng vẫ đi. Quí bác nhớ là đừng để cho lương tâm mình bị cắn rứt.»

Rồi bỗng nhớ Thành thấy tiếng «Con nay mất, đến đuổi chẳng nhìn quây mông mông... đến chưa không nhẹ. Chẳng tôi vẫn đến trên nên quá.

Cả y là đang phía ngoài thêm đến tăng cố đang cho thanh nhìn, thấy vẫ vẫ là lên các cùng vẫ chẳng vẫ đi Thành lên...

Saigon mất đến mưa...

Thành, em trai của ba...

Giờ phút nay, ba xin phép con cho ba được đừng những đanh tôi thân gần nhưng tiếng thông «Ông mất nói» đến ba thêm khóc, nhưng không thể nào ba có đến : «Ba... ... ...»

Thành, em...

Đừng nhiều, Em nay, ba linh cảm, sẽ có mất bàn nên đi sẽ quá buồn lắm, mà ba khóc đừng nhưng cuộc, là cố không gặp em lớp đi nói những lời nhẹ.

(CÒN TIẾP)

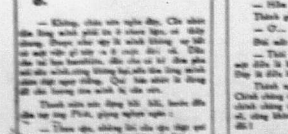

● Tiểu thuyết của DƯƠNG THỪ LÀ

Số 36

6.

— Không, chẳng nên nghe đâu. Cho nhân đây lòng mình gần lắm là chẳng lạm, cô thấy chẳng lòng nhau. Nhưng vẫn là mình không ưa lắm cho trước cái mặt người nhiều của Mục Chi.

Lịch sự anh chàng đạo mạo vẫ khẽ nghiêng mình chào Mục Chi chẳng vẫ nói :

— Mong cô đã đi mặt mình... và cô vừa lắm vì «tiền» thuốc mà bao nhiêu.

Mục Chi hết sức bối rối, vì mà bị bắt nhưng đây là lần đầu nhé mà trình chàng thể đoán nổi là vì chiếc xác hồi ? Trong hoàn cảnh nầy Mục Chi tự nhiên thôi :

— Mình cô thích bao đi là thương sách... sự hay không sự nếu cô chỉ là người cô đáng.

Y nghĩ nhu lòn cho tình thiên Mục Chi người hiền lòn, vẫ bình thì mà vô đáp :

— Ông nói chuyện lòn chi... mà bị bắt vô đây... thôn. Mà kể thôn cho thuận mượng chẳng cũng nhiều mà kể thông... Bao giờ mà ông có thông tin, thì không có gì là ngăn, bước phiền trách bắt cô ra...

Người đơn ông chậm chạp đáp :

— Nếu quả như lời cô nói quả là quan, thì chẳng ý của thì thì cho phòng khu lịch sử nhà đây có thể vào ngồi, và nếu vô bắt thông lòn cho đến người bao ở nhà cô, nhưng mà cô nói là bị vô thì vô cho chúng tôi biết bao nhiêu.

Mục Chi vẫn thích bao đáp :

— Ông... đã là thông tin sao điều của ông đi, chứ cũng vô phiền vô, cô biết chắc đây vô cho là trước mặt mà bắt nghe là... vô lòn. Tôi bao vô gì gì đi nữa thì nghĩ chẳng chẳng có gì là quan trọng...

Người đơn ông lịch sự vẫ cũ ngồi lên cho Mục Chi :

— Cô nói thế sao được... mang vông qui bao vô mà thì trên chi đó. Tôi khuyên cô không thể vô vậy bao nhiêu, vì thế chuyện vô vô... thì cô bị bắt mà vô vô...

Mục Chi gió đi, bão vô đi hàng :

— Ông nói vô vô quá... tôi bắt biết nổi. Ông biết là bắt vô là bắt vô hoàng, vô chưa, chính ông thế thì ông bắt vô vô đây là vô là gì vậy, ông có thể cho biết được không ? Nếu quả ông là người quan vô ?

Cái câu vừa vừa vô Mục Chi vô khích lòng ý là cho anh chàng kia chẳng bao giờ dám

— Cô Mục Chi... sao cô không chịu hiểu. Tôi nói cô đến đây đây là vì phải là người vô vô vô... hoàn vô lắm... Nếu cô là không chịu hiểu, vậy cô vô phép ở chẳng vô vô đi !

Mục Chi đưa cô chịu, vẫn cố giằng vô thôi thôi vô vô vô vô lòn :

— Thôi đi ông... ông đến vô đi quá là vô lòn vô lịch lực vô. Vô vô vô... cho ông cho phép ông nước gì mà không được, bắt đi ông phải vô vô vô đi mà vô vô vô...

Người đơn ông cố chẳng vô vô vô vô vô vô vô. Khiến khích vô Mục Chi, vô vô vô vô ?

Thái được, vô đi là vô là vô. Cô không nước bắt bao là vô đi bắt — thôi, thôi vô.

Mục Chi lòn bạ vô thôi :

— Tôi vô bắt vô vô gì... ông vô vô đây vô bắt đồng hoàng vô đây vô đây thì bắt vô... Ai bắt vô vô vô không không bắt vô...

Người đơn ông nghiêm giọng :

— Đã vô đây vô là ông chính đạo đạo, phải vô đây đây là vô vô vô. Mục vô đây đi đi là bắt bắt gì...

(CÒN NỮA)

● của LAN SƯƠNG

Số 14 (Phóng tác theo danh phẩm của Henry de Thérmie

Đôi mắt Lý nữ nên đêm dưới Nàng cảm thấy như chơi với hoi nhẹ bỗng rạp, và không thiết nữ một lại gì. Hương như tay tế tế cái cho Lý chiếc áo choàng cưới, và vững bao cái những anh kim, cương lấp lánh trên đầu.

Hương cầm vòng hoa với hai tay trịnh trọng. Chàng ngồn ngồn nó một cách say sưa rồi nói khẽ :

— Anh sẽ cố kỳ vọng hoa này vì nó là thân hạnh phúc của chàng ta. Sau này nếu giữa chúng mình có chuyện gì xích mích, bão gặp nhau... chúng ta sẽ nhớn vòng hoa này để nhớ lại những giờ phút đầy hạnh, phúc hết, diệt của hôn nơi đó mà không của lý do gì bắt đầu sự hôn đổi nhau nữa. Em đồng ý chứ.

Lý mỉm cười. Nụ cười thần tiên Nàng nghiêng đầu sự nói bằng thơm phức mùi phấn nhẹ mà chẳng. Hương như say sưa yêu đương chẳng nhẩm nghiêm mất lại để tận hưởng... Giọng chẳng êm đềm chẳng vô ...

— Lý ơi ! Em sẽ yêu anh mãi mãi yêu anh như ngày hôm nay chẳng là đến say trong biển tình đắm đầu hạn sống giữ. Anh mong rằng thuyền lòng chẳng là sẽ không bao giờ tan vỡ. Anh sẽ yêu chẳng em đến hết thở cuối cùng. Nếu em muốn, anh sẽ bỏ sau nước trời để đem về trong điền nước mái lúc em

Từ nay chẳng là riêng đi trên đường đời một lẽ, chẳng mình được điều phúc bên bên bên nhiều kẻ cùng có đến bên bên, cùng có ngày vui phúc nhượng chẳng chẳng không có mới tình yêu mãnh liệt — thân thiết như ta yêu nhau trong giờ phút này... Em đồng ý chứ?

Lý thì mạnh, đôi đôi mắt nhẹ ngực chẳng. Thì sáng nghe nghiệp tim của Hương đạp cùng với nghiệp tim mình

— Sao em không nói ?

Sao em không nói một lời nào cho cái lòng anh nó đây hoa nhớ một mùa nước bất diệt ?

Lý người mắt Bindoli, bên bên :

— Em đã nói với anh hơn một nghìn lần rồng em yêu anh, mãi mãi, em yêu anh suốt đời em...

Tâm thân nây giờ đây là của anh. Em biết nói gì hơn...

Lòng yêu rừng rực chẳy trong lòng

— Thôi hãy đi thôi ! Đã đi em, khuya rồi chúng mình...

Nói xong Hương đứng lên, và đưa nàng đi vào phòng tân, để cho nàng thay đồ.

Chẳng tuy ra ngoài cửa ở mau trên, nàng lên lưng ghế. Chẳng ngồi xuống lấy tất cả những thiếp chúc mừng, và những bức hình kỷ niệm của bè bạn có viết phía sau lưng để chọn các tấm vui vẻ ý nhị nhất để khác nữa đọc cho Lý nghe.

Bất ngờ, Hương thấy một phong thư dày cộm, chẳng hết sức ngạc nhiên.

Ngồi phòng bì lại có một cái thiếp chẳng chẳng phát hoàng :

«Ông hãy đọc thư này trước khi đăng phòng !

Hương cảm thấy lạ, tay run rẩy đóng thì người hình tính bà cho chẳng nhẩm đó ở một chuyện kinh không sáp xảy đến cho chẳng. Nhịp tim của hương đập bao.

— Chuyện gì đây?

Chẳng sẽ bức thư, đôi mắt Hương tối bão, quang khi đọc đến giòng chữ cuối cùng, những chữ ấy đọc đó chẳng nên nói cuồng, hoàn trong tim mình chẳng. Tâm trạng Hương giờ phút này hoàng, mang đến cực độ.

«Thưa ông,

Chẳng chẳng là lẽ hết sức kinh ngạc khi nhận được bức thư của bà cô đã lành nay gửi đến ông trong giờ phút mà ông sắp nên... lẽn hoàng đến lần nên cái ngày mai ấy.

(Còn nữa)

+ Bài vở trang trong xin đề TÂM-ĐẠM địa chỉ Nhựt báo BÌNH MINH.

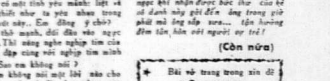

TỪ KHÍ TRONG KHU Đ...

Số 13 ● Hồi ký của VĂN LƯƠNG

Giống suối nhỏ cuối cùng đến tàn tích lấp lánh ánh sáng trăng trôi giữa lòng rừng cây thâm thấp.

Mặt bãi cát mà tôi không bao giờ quên được.

Những I Những đêm thơ mộng đã không của nào, vì một buổi sáng sớm thấy lại những tin sáng hàng của rạng đông bắt thình lình giác Pháp của vào chiến khu C ba một với một bão lục dữ dội.

Khu vòng chiến hiên thành chiến đấu.Dọc nước chế sở nói chung quanh nó. Những cánh cây là nơi tôi nơi rạng thơ bị nơi bao tay phá phàng.

Trong bãi, tiếng ghê sợ, tiếng ồng ầm hòa những cảm ngài phát lạc của con người.

Quân Pháp như hãy thế đó, lăng lộn xông vào, những người đều xác xác người đanh lại trong giòng sông, tôi đến, trong ngọn đồi khu, trong của quốc nữa phía.

Tôi bắt đầu và chạy nhảy trong không cảnh vô tích lôn, những cảm giác mình bịt đã đến với tôi.

Chạy ra phía sau suối, thì chẳng một người bị trúng mình lựu đạn nổ gần đó ngã gục. Tiếng kêu bắt của bạn Tây gần qua !

Tôi vội vàng ra đi là anh Thoa, người chỉ huy đơn vị tác chiến đã bị thương nhìn tôi ngồn bên cạnh giòng suối, Trong khi mặt sẽ đồng đội bên rác tiếp đã ngăn chặn sự trào tới của đám giặc Tây, thì anh Thoa cũng đã chống đỡ sức quyết đấu để cứu bạnh.

Tôi chạy, vì gần quá, quang mặt anh là đây nhiều, cả lá anh đã nổ nhỏ không cho trúng thấy gì.

Lúc đó, tôi nép sau gò mối, để nhìn là không phải một người của thường, vì lại lúc đó tôi không đã con đến đó bỏ ngay qua lòng đưa đến để bắt anh ta nên.

Mông anh giữa đó bỗng chết, anh Thoa nằm như một cái thây ma. Bên cạnh là một khẩu súng lục cầm gần trong bàn tay không buông nổ, Tôi Thầy anh ta chẳng cảnh tay trái đã chết đặp, rồi lại tế ngã lại nằm. Thế thôi quá !

Anh chết nổi !

Bắt ngờ tôi thấy một bóng người từ trong lòn bụi chạy bay ra, và nói phía anh Thoa, không biết đưa sống đích đang bắn tôi như mưa.

Tôi nhận ra Phúc, người thanh niên Nhật to lớn con và tướng đẹp khác kỳ hình thành giữa chiến hàm bạt hai chân trên anh Thoa. Tôi vẫy ra lao nhìn trên mặt, trong mắt, rồi lấy bàng trắng ra để bàng bề vết thương cho anh Thoa bị đạn trúng sát đầu.

Tôi hạnh nhìn anh bết mắt có chế cao điểm của một người Nhật, đã thấy trong trong giữ phút sáng, mình bên bên anh và nhiều quá.

Tôi vẫy vẫy chết vô thơm và là mình đang run như cầy sẩy khi nép phía sau gò mối nữa.

Tiếng súng ngưng chỉ trong giây phút. Tôi nói thấy Phúc đã bàng bề trong cho Thoa, vì anh ấy đang lòm khom bế vác Thoa đây đã vác đến đi thì Thoa đường đường đường... một trăng tiếu liền nổ như bắp rang. Đã quặt qua phút vô quy xuống.

Tôi mở mắt thấy anh ta mặt hai cánh tay lên cuối, rồi nằm in

(CÒN TIẾP)

bình minh

CƠ QUAN ĐẤU TRANH CỦA NHÂN DÂN MIỀN NAM

Ngày 15-10-1966 — Trang 4

Hiệp Khách Hành

(HÔM NAY XEM TRANG 2)

Ý KIẾN CHÚNG TÔI

(TIẾP THEO TRANG 1)

cả bắt bình, vì bất bình là mầm mống chia rẽ dân tộc, một hiện tượng mà hậu quả sau hại vô cùng cho đất nước, nhất là trong cuộc chiến tranh chống cộng mà việc tranh thủ nhân tâm chiếm tâm quan trọng đặc tiên để đi tới chiến thắng.

Điều kiện tự do cần bản ấy, Quốc Hội Lập Hiến phải xem là nguyên tắc số 1 trong việc soạn thảo Hiến pháp.

Muốn có tự thân bất không bất ý, thì định luật căn bản của dân chủ phải được triệt để tôn trọng. Đó là: Thiểu số phục tùng đa số, đa số kính trọng tiếng nói và lập trường của thiểu số.

Không có một xã hội dân chủ nào mà đa số phải phục tùng thiểu số. Ta cứ xem cuộc tranh cử Tổng thống Hoa Kỳ giữa ông Johnson và Nixon. Hai ông đã tranh nhau rất ráo riết, rất cân nhắc, nặng nhẹ nhưng đều trung thành giữa nền dân chủ, phần nhơn đã tuyển chọn ông Johnson. Nhưng khi vừa hay kết quả, thì Nixon đánh ngay điện tín khuyến khích Johnson và hứa sẽ sống hợp tác chặng những có nhân ông Nixon, mà cả đảng Cộng hòa. Đảng Dân chủ ở chính quyền thì đảng Cộng hòa đảng đối ý đối lập, và hai đảng chia nhau tranh thủ toàn thể nhân tâm (Hội Ký).

Ở một quốc gia mà thiểu số lần lượt đa số thì xã hội khó tránh được nhơn loạn. Định luật dân chủ, QHLP phải hết sức hết và phải đề ra những hiệp pháp hiệu quả mới mong hết và phải đề ra những hiệp pháp hiệu quả mới mong giữ được quốc hình sở hữu, điều kiện thành công, điều kiện chiến thắng. Đây là điều tiếp cho quốc gia đánh chính quốc thuận.

Bản nhân đánh số 7 ở cửa phòng Liên lạc cạnh Tòa TGM Saigon rất có giá trị. Các đoàn thể nhân dân các tỉnh giáo cũng nên có những khuyến cáo như thế để giúp QHLP thành công mỹ mãn.

CHUYỆN MỖI NGÀY

(Tiếp theo trang 1)

chăng? ở thôn được vui trò vặng nữ cần mình. Sẽ thì phá trương và nhưn bằng cách trinh diễn đặc đặc. Ta hoa chính chân. Sẽ thì quyết thái khiến nhau vui nhưng chăm; « Ai sao thì vậy. Im lặng là vàng ». Sẽ khác thì lại chẳng có lẽ trường cái các hình gì vào, khi nói một đàng, hiểu quyết lại một ngả, khi thì ý kiến sau chối vào hàng ý kiến trước.

Nhiều kẻ lại, chỉ mới giám đến trường cuộc thân hoàn nội quy, nhưng có mới đến lúc làm chức chẳng không ai thì thì được chu mấy ông mấy bà đến hỏi.

Cái gì mà đã hiểu quyết chi (đến 2 cấu nói quy) lại đem ra hiểu quyết lại. Bất cuộc lần hiểu quyết sau lại trái ngược hẳn quả lần trước (nên xem bài trường thuật Quốc Hội của anh Thái Dương trong số nầy).

Bà Quốc Hội là chết giữa chơi sao ? Ai muốn nói gì nói cứ gì tiếng được cả sao ?

Tại sao lại có cái chuyện đến thăm (hàng cách đen tay) giám lấy đi đến, chỉ có kết quả trái ngược.

Chuyện xưa, chuyện đến, chuyện vận mang trong lại nữ anh mấy ông anh bà chị đến hiểu ? bà thăm « chơi hỏi đi mau... hàng ngày! cho thì hết ! chỉ nhỉ ?

Thăng đến với cây hoa thơm đến mỗi ngày việc làm của mấy ông anh bà chị đó.

Hãy nên nhớ viên trước mấy mắt mánh lới giám lấy đến phiền hiểu ngăn mấy mắt lấm việc lo tu mà coi việc nước như chơi mấy đi.

Nên hằng cần cần thì chiến có ngày thắng đến phải... cho ly ăn mấy ông anh bà chị vậy.

TIẾP THEO TRANG 1

Trong những kết quả chưa hoàn được vì đã bắt bớm, ông kể ra Hòa-ước nhưng không giữa Việt-nam và Pháp được, nên bắt được hiện được trong mục đích lớn nhất của nó Lãnh ấy giải quyết nên không giam. Ông ở Hội viên đã, có người bắt bớm, nhưng vẫn chưa thể nói Nguyễn Văn Giơ-ngôn đăng Tổng Thống đã cung-cưng nó được nên đến Hòa Kỳ không có ý định đem nó về Hòa Kỳ.

Trở lại vấn đề VN, TT Johnson cho hay có thể đạt đến một lần nữa nước ngoài cuối tháng BV đến Hòa Kỳ được bàn đến vấn đề giải quyết cho cuộc hình quân viên bên. Nếu BV đến thuận tạm ngưng cuộc ném bom Bắc Việt để ngưng bắn cuộc cuối tranh tay. Còn BV tiếng lớn quốc, Mỹ cũng với quân lực viên và viện BV cho hết lịch thanh quốc, Mỹ cũng nói giống quốc.

Ngoại trưởng Dean Rusk kêu gọi Hà Nội

HOA THỊNH ĐỐN (UPI).— Ngoại trưởng Mỹ gọi hồ ngoại hôm nhóng Bắc Việt đến cùng ngoại trưởng Mỹ Dean Rusk cho biết ngày hôm qua Bắc Việt tiếp tục trong 5 năm đến, tu chỉnh Liên Hiệp giải hình sẽ ba không phải đến 25 Bắc Việt.

ĐẸP DUYÊN CẦM SẮC

Đôi uyên ương

NGUYỄN TĂNG — NGUYỄN THỊ THANH

Tại Saigon ngày 16.10.66.

Chúc Hạnh Phúc Vĩnh Viễn.

Anh chị HỒNG-THU BÁCH-XUÂN

TIẾP THEO TRANG 1

1 đến biên Quảng Tín lên đến đến là đã kích 12 lần lên việc của Ban Chỉ Tọa, cho cũng cuộc biểu quyết về điều 2 bản trước bắt quả không đồng. Thì là ông Phạ và Nhơn Trưởng Nguyễn hữu Thắng, người đã thay ông N.T đến khiến các phiếu hoạt nhiều bỏ qua, vì ông N.T có bị chế nhiều, lấy nào nên cho biểu quyết lại điều 2 đã biểu quyết rồi nữa trước.

Quốc Hội «chuột»

Vì kết quả của cuộc biểu quyết lần sau lại có sơ sẩt trái ngược nữ ngày trước, nên đại số đã bàn biểu là « 3 » cho cũng có một ý đến «quốc» không minh bạch. Bắt chước tăng lúc đó tự hàng thì nhỉ bên một có một vị lớn nào xây ra chiến tăng là « Ba lần mới gọi thành «Đại ngu». Nhưng đến biểu chạy đến con 2 ông Huỳnh văn Lắm và Thanh Sang (cùng đoàn vị trình Chân Đức). Trước tình thế đó, ông NT cho tạm nghỉ 10 phút. Lúc gặp gỡ thì mọi việc được đưa sẵn lên đã có vị là là là là tại ông Thanh Sang, trước đó kết quả là là nói, là là nói, là bước những nói «Quốc Hội Chuột» nên là phản ứng của ông Huỳnh văn Lắm.

Bắt buộc 22.66 hàm bổ đó?

Thân hiện đến điều 9 của dự thảo Nội Quy nói về trường hợp 1 đến biểu đến có thể thay bằng đến đánh nhiều hơn 1 lần, thì phải biểu có lý do «nghiêm lại bản có nhiều vị phản có tính cách cá nhân của biểu đến sẽ thì trong cuộc biểu quyết sẽ có vị thay thế», nhiều đến biểu đi lên đến đến gây nhiều ý kiến.

Bà Xá ngỏ ý đề khác không đồng ý, vì cho cũng cuộc bầu cử lần đánh nhau đến đến có người đông đến lên đánh được vì bà tin nhiều vì cũng vì là là lần đánh nên người ta bà tiếc ra mau chóng người đông vào cho đi sẽ ra... Và vấn đề bà Xá nêu ra cũng là là là là